

De ce România nu mai produce samanta de plante furajere?

Descriere imagine:

Trifoiul alb are raspandire foarte largă în toate ar
ealele ecologice din tara noastra

**În anul 2009, agricultura României a atins un trist record, prin importul de seminte de plante furajere în proportie de peste 90%, în situatia în care, cu mai bine de 15-20 de ani în urma, se asigura într
egul necesar de samânta la aceste culturi din productia interna, iar suprafetele cultivate cu plante furajere erau de cel puțin doua ori mai mari.**

Stam dureros de bine la... importuri

În urma unor sondaje efectuate la nivel national, în cursul acestui an, a rezultat ca aproape toata cantitatea de samânta comercializata de firmele specializate provine din import, din tari de pe toate continentele.

Asa se explica faptul ca la cultura de trifoi alb se seamana numai seminte produse în Australia si Noua Zeelanda, iar la cultura de ghizdei se folosesc seminte produse în Brazilia, Canada, Italia.

Aceasta situatie, nemaiîntâlnita în istoria agriculturii românești de peste sapte decenii, este rezultatul deorganizarii întregului proces de multiplicare de samânta, care a afectat mai mult producerea de seminte la plantele furajere.

Din aceasta cauza, în ultimii ani, atunci când fermierii ma întreaba daca se mai produce samânta de plante furajere în România, raspunsul este ?nu? sau ?foarte puțin?, desi tara noastra a produs si a exportat cantitati mari de seminte de lucerna si a aprovizionat Europa cu seminte de trifoi rosu.

Producerea de samânta, pe cale de disparitie

Sistemul de multiplicare de samânta, reglementat si de Legea nr. 75/1995, se bazeaza pe ierarhizarea procesului de multiplicare pe verigi biologice superioare (samânta amelioratorului, prebaza, baza, certificata) si pe o relatie profesionala reciproca între institutia de cercetare creatoare de soiuri, centrele de testare a soiurilor si fermele care produc samânta.

Acest sistem, care a functionat relativ bine, este pe cale de disparitie, deoarece **suprafetele cultivate cu seminceri de plante furajere, din soiuri autohtone sau straine, au scazut atât de mult, încât nu se mai raporteaza în statistica efectuata de institutiile agricole.**

Cauzele acestei situatii fara precedent, pot fi sintetizate astfel:

1. Lipsa unui program national coerent si de lunga durata, coordonat si monitorizat de Ministerul Agriculturii, pentru producerea de samânta la culturile agricole, în colaborare cu institutiile de cercetare si Asociatia amelioratorilor si producatorilor de samânta.

2. Nu exista un sistem legislativ de lunga durata, atât pentru stimularea activitatii de productie de samânta de catre fermieri, prin acordarea de subventii, cât si pentru realizarea unui parteneriat între institutiile de cercetare, creatoare de soiuri, si fermele producatoare de samânta.

3. Ineficienta sistemului de verificare si control în reseaua de distribuire si comercializare a semintelor, care are o influenta negativa asupra întregii activitati din agricultura, a contribuit la diminuarea sau înlaturarea bunelor practici statornicite în realizarea productiei agricole, prin:

? desfiintarea, la foarte multe culturi, a principiilor stiintifice de zonare ecologica a speciilor si soiurilor agricole, în functie de conditiile de clima si sol existente pe teritoriul României;

? introducerea unor soiuri straine, provenite din alte zone, cu conditii climatice diferite, neadaptate conditiilor naturale din tara noastra, fara a fi testate, a condus, pe de o parte, la înlaturarea unor genotipuri autohtone performante si foarte bine adaptate la conditiile specifice din România, iar pe de alta parte la diminuarea drastica, în foarte multi ani, a veniturilor din foarte multe ferme agricole;

? odata cu cresterea ponderii cantitatilor de seminte din soiurile de provenienta straina, netestate în conditiile din tara noastra, a crescut si vulnerabilitatea speciilor cultivate la atacul unor buruieni, boli si daunatori, a caror intensitate a crescut puternic în ultimele doua decenii (cuscuta, stevia la plantele furajere, ruginile la grâu, gândacul vestic al radacinilor de porumb etc).

Sistemul de agricultura durabila din tara noastra, pe care se bazeaza toate politicile agricole din ultimii ani, ar trebui sa reconsidere cultivarul (soiul, hibridul) ca fiind unul dintre factorii cei mai importanti ai progresului agricol si care, prin însusirile sale de adaptare, rezistenta si productivitate, eficientizeaza întreaga relatie dintre producator, procesator si consumator.

CU GREU MAI PUTEM VORBI DE CERCETARE ÎN ROMÂNIA

Amelioarea plantelor furajere pentru crearea de soiuri la aceste specii, se mai desfasoara înca în câteva institutii si statii de cercetare: ICDA Fundulea (lucerna, sorg, iarba de Sudan, mei, golomat, raigras

italian, raigras hibrid), ICDP Brasov (trifoi alb, golomat, raigras peren, paius de livezi, paius înalt, f
iruta, paius rosu), SCDP Timisoara (ghizdei, trifoi alb, raigras peren), SCDP Vaslui (sparceta, obsiga),
SCDA Livada (trifoi rosu, lupin), SCDA Lovrin (sfecla furajera, rapita) si SCDA Suceava (timoftica,
bob furajer).

Din pacate însa, în lipsa resurselor financiare, aceste institutii si-au diminuat drastic activitatile de ce
rcetare si în acest domeniu, astfel ca numarul cercetatorilor care lucreaza la acest program a scazut, la n
ivel de tara, la zece, iar vârsta medie a acestora este de peste 50 de ani.

Prin comparatie, în Franta, numai pentru ameliorarea unei singure specii lucreaza peste 100 de c
ercetatori!!!

De asemenea, prin diminuarea suprafetelor de cultivare, a bazei materiale si tehnice, cât si a p
ersonalului specializat, aceste institutii de cercetare nu mai pot realiza nici macar mentinerea în cultura a
propriilor soiuri create, pâna la nivelul de prebaza.

Daca aceasta situatie continua, în urmatorii ani, va aparea riscul pierderii definitive a unor fonduri i
mportante de germoplasma, în special la plantele furajere, unde aceasta se bazeaza foarte mult pe e
cotipurile valoroase provenite din flora spontana.

Nicolae Dragomir